

ČESKÁ REPUBLIKA

R O Z S U D E K

J M É N E M R E P U B L I K Y

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobce: **J. S.**, zastoupeného Mgr. Dagmarou Dřímálovou, advokátkou se sídlem Muchova 9, Praha 6, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, proti rozhodnutí žalované ze dne 28. 11. 2005, č. X, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 3. 2007, č.j. 4 Cad 1/2006 - 51,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádnému z účastníků **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Odměna ustanovené advokátky Mgr. Dagmar Dřímálové **s e u r č u j e** částkou 800 Kč, která jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce podal včas kasační stížnost proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 3. 2007, č.j. 4 Cad 1/2006 - 51, jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti shora označenému rozhodnutí žalované. Městský soud v Praze zároveň odmítl žalobu proti rozhodnutí žalované ze dne 25. 4. 1984 č.j. X, kterým byl žalobci přiznán ode dne 28. 2. 1984 částečný invalidní důchod, dále odmítl žalobu proti rozhodnutí žalované ze dne 10. 4. 1986, č.j. X, kterým byl žalobci přiznán ode dne 10. 4. 1985 invalidní důchod, a to z důvodu opožděně podané žaloby proti citovaným rozhodnutím.

Napadeným rozhodnutím žalované ze dne 28. 11. 2005, č. X, byl žalobci (dále též „stěžovatel“) ode dne 25. 12. 2005 přiznán starobní důchod podle § 29 písm. a) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o důchodovém pojištění“) tak, že starobní důchod žalobce činí celkem 8042 Kč měsíčně.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaná uvedla, že základní výměra důchodu činí 1400 Kč měsíčně. Procentní výměra se stanoví procentní sazbou z výpočtového základu, který činí 10 297 Kč, jeho výše odpovídá vyměřovacímu základu 14 721 Kč zjištěnému za roky 1983-2004. Procentní výměra ke dni vzniku nároku na důchod za 43 roků pojištění činí podle žalované 64,50 % výpočtového základu, tedy 6642 Kč.

Ve vyjádření k žalobě žalovaná uvedla, že pro výpočet starobního důchodu vycházela z období let 1983 až 2004 záměrně a pro žalobce výhodně, protože až v roce 1983 měl žalobce započitatelný příjem, poté od roku 1984 až do roku 2005 jsou v osobním listu důchodového pojištění vedeny náhradní doby pojištění z důvodu, že žalobce byl v tomto období uznán plně invalidním. Evidenční listy důchodového pojištění nacházející se v dávkovém spise žalobce a úhrny hrubých mezd za odpracované roky se shodují s vyměřovacími základy uvedenými v osobním listu důchodového pojištění. V žádosti o starobní důchod, která byla sepsána dne 19. 10. 2005, žalobce uvedl a podepsal, že žádá, aby mu byl starobní důchod přiznán od 25. 12. 2005, což také bylo žalovanou učiněno.

Rozsudkem Městského soudu v Praze (dále též „městský soud“) byla zamítnuta žaloba žalobce proti napadenému rozhodnutí. Městský soud uvedl, že porovnáním evidenčního listu důchodového pojištění žalobce obsaženém v dávkovém spisu za roky 1981 až 1984 vystaveným P. s. P. jako produkt výpočetní techniky a jeho originálu předloženým žalobcem při soudním jednání došel k závěru, že žalobce měl v roce 1983 hrubý příjem 13 441 Kč. Žalobce nedoložil žádné důkazy, kterými by podpořil své domněnky o tom, že dosahoval vyšších příjmů, než je uvedeno v osobním listu důchodového pojištění a z těchto důvodů považoval soud námitku týkající se žalobcova starobního důchodu za nedůvodnou.

Městský soud dále konstatoval, že za rok 1984 je v evidenčním listu důchodového pojištění obsaženém v dávkovém spise žalobce uvedeno odpracovaných 31 dnů a 31 dnů pracovní neschopnosti, tento evidenční list byl podepsán žalobcem. Žalobce při soudním jednání předložil k nahlédnutí originál evidenčního listu důchodového zabezpečení vystavený P. s. P. a odeslaný dne 6. 2. 1984, v roce 1984 se na originálu evidenčního listu uvádí započtených 27 dnů a 27 dnů pracovní neschopnosti bez uvedení hrubého výdělku.

Žalovaná při stanovení výpočtového základu postupovala správně, když zahrнула do rozhodného období i rok 1983, protože žalobce v rozhodném období nezískal alespoň 5 kalendářních roků s vyměřovacím základem pojištěnce. Proto ve smyslu § 18 odst. 4 zákona o důchodovém pojištění bylo prodlouženo rozhodné období před rok 1986 a v případě žalobce až do roku 1983, protože až v tomto roce měl žalobce vyměřovací základ pojištěnce. Žalobce byl totiž od roku 1985 v plném invalidním důchodu a do vzniku nároku na starobní důchod neměl již žádný rok s vyměřovacím základem. K námitce týkající se data přiznání starobního důchodu městský soud uvedl, že žalobce požádal o přiznání starobního důchodu od 25. 12. 2005 a starobní důchod mu byl od tohoto data přiznán, žalobce nedoložil, že by požádal o přiznání důchodu od jiného data.

Pokud namítal žalobce započtení 40 odpracovaných let při stanovení výše starobního důchodu, městský soud poznamenal, že v napadeném rozhodnutí je uvedeno, že procentní výměra ke dni vzniku nároku na důchod byla vypočtena za 43 roky pojištění.

K dalším námitkám uváděným žalobcem až při soudním jednání, kterými zpochybňoval správnost výpočtu starobního důchodu, městský soud nepřihlížel, neboť byly vzneseny až po lhůtě k podání žaloby a mimo to poukazovaly na skutečnosti, které byly v žalobcův neprospěch. Pokud tedy byla žalobci započítána doba pojištění celého roku 1975, bylo postupováno v jeho prospěch. Návrh žalobce na přepočítání výše starobního důchodu znalcem považoval městský soud za nadbytečný s ohledem na to, že starobní důchod je vypočítáván žalovanou na základě počítačového programu a není pravděpodobné žádné pochybení, přičemž městský soud sám provedl výpočet starobního důchodu a došel ke stejné výši jako žalovaná v napadeném rozhodnutí.

Žalovaná vycházela ze správně zjištěných skutečností pokud jde o výši vyměřovacího základu v roce 1983 a vycházela i ze správně stanoveného období pro výpočet starobního důchodu ve smyslu § 18 odst. 4 zákona o důchodovém pojištění.

Městský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Včasnou kasační stížností napadl stěžovatel rozsudek Městského soudu v Praze v rozsahu jeho výroku o zamítnutí žaloby proti rozhodnutí žalované ze dne 28. 11. 2005, č. X, kterým byl stěžovateli přiznán starobní důchod.

V kasační stížnosti stěžovatel uvedl, že městským soudem nebyly akceptovány argumenty a důkazy, které předkládal například v „Žádosti o provedení přepočtu starobního důchodu soudním znalcem a Ministerstvem práce a sociálních věcí podle kvalifikačních katalogů a mzdových tarifů platných v rozhodném období pro výpočet důchodu“ a v upřesnění této žádosti ze dne 7. 3. 2007. Z těchto námitek si městský soud vybral pro své odůvodnění pouze ty, které byly v jeho neprospěch, například tedy to, že byl stěžovateli podle osobního listu důchodového pojištění započítán celý rok 1975, i když ukončil zaměstnání v červnu 1975 a poté byl hospitalizován a nastoupil do dalšího zaměstnání až v listopadu téhož roku.

Při soudním jednání předložil stěžovatel originál evidenčního listu za rok 1984, tento se neshodoval s verzí předloženou žalovanou, soudkyně převzala argumentaci žalované, že se jedná o chybu účetní podniku P. s. P., která pochybila, neboť neodeslala evidenční list předložený stěžovatelem žalované. Podle stěžovatele však může existovat pouze jeden evidenční list, ten byl stěžovatelem předložen při jednání. Evidenční list je dle stěžovatele v rozporu se skutečností, že v rozhodnutí žalované ze dne 10. 4. 1986 je uvedeno, že stěžovatel pobíral do dne 10. 4. 1985 nemocenskou a tudíž byl účasten v pracovním procesu až do 10. 4. 1985 a tato doba nemůže být nahlížena jako náhradní doba pojištění a tedy při výpočtu starobního důchodu započítána pouze z 80 %.

Stěžovatel poukazuje na procesní zvýhodňování žalované, kdy první jednání soudu bylo nařízeno až na 27. 10. 2007 (správně 27. 10. 2006), aniž by došlo k vyjádření žalované, kterou městský soud vyzval k vyjádření až při tomto jednání. Zástupce žalované se dostavil nepřipraven, po vyzvání soudem k předložení důkazů k žalobě tak byla žalovaná zvýhodněna, neboť mohla své vyjádření při znalosti důkazů stěžovatele modifikovat. O možné neobjektivitě svědčí dle stěžovatele také fakt, že zástupci žalované zůstávali se soudkyní i po skončení jednání, a to i v pátek, kdy proběhlo poslední jednání toho dne.

Stěžovatel nepožadoval přepočet starobního důchodu podle „zfalšovaných“ dat uvedených v dokumentech žalované, ale podle kvalifikačních katalogů a mzdových tarifů

platných v roce 1983, nesouhlasí tak s názorem soudu považujícím provedení přepočtu znalcem za nadbytečný důkaz. Od roku 1975 do roku 1983 se výše průměrného výdělku stěžovatele podle žalované vůbec nezvýšila, ba naopak se výrazně snižovala.

Stěžovatel nesouhlasí s názorem městského soudu, že žádal o přiznání starobního důchodu ode dne 25. 12. 2005, neboť požadoval jeho přiznání ode dne 1. 1. 2006, avšak pracovnice žalované mu sdělila, že musí jít do důchodu již od ode dne 25. 12. 2005, toto datum do žádosti vepsala a dala ji přeloženou stěžovateli podepsat v části, kde se uvádí, že uvedl pravdivé údaje.

Dle stěžovatele městský soud ve svém rozhodnutí kombinuje nesouvisející fakta, spojuje uznané počty let, které se však týkají rozhodnutí o plném invalidním důchodu a rozhodnutí o starobním důchodu.

Ze všech těchto důvodů stěžovatel navrhl, aby byl rozsudek městského soudu zrušen a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

Vyjádření žalované ke kasační stížnosti nebylo podáno.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále „s. ř. s.“) přípustná a stěžovatel v ní namítá důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), b), d) s. ř. s.; rozsahem a důvody kasační stížnosti je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

V kasační stížnosti stěžovatel předně vznesl soubor námitek týkajících se ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

Podle § 103 odst. 3 písm. d) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu nepřezkoumatelnosti rozhodnutí soudu spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí nebo jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Z výtek obsažených v kasační stížnosti lze dovodit, že stěžovatel spatřuje takovou vadu v postupu městského soudu, který se dle stěžovatele nedostatečně vypořádal s žalobními body a v řízení uplatněnými argumenty, které předkládal například v „Žádosti o provedení přepočtu starobního důchodu soudním znalcem a Ministerstvem práce a sociálních věcí podle kvalifikačních katalogů a mzdových tarifů platných v rozhodném období pro výpočet důchodu“ a v upřesnění této žádosti ze dne 7. 3. 2007.

Těmto závěrům však nemůže Nejvyšší správní soud přisvědčit.

Městský soud v odůvodnění rozsudku správně vyslovil, že k dalším námitkám uváděným žalobcem až při soudním jednání, kterými zpochybňoval správnost výpočtu starobního důchodu, nepřihlížel, neboť byly vzneseny až po lhůtě k podání žaloby. Z citovaného doplnění žaloby a jejího upřesnění ze dne 26. 3. 2007 a dále z námitek vznesenými stěžovatelem při soudním jednání dne 30. 3. 2007 lze seznat, v jakém směru stěžovatel upřesnil žalobní body vymezené v žalobě ze dne 3. 1. 2006 a jejím doplnění ze dne 25. 1. 2006 a které další důkazy navrhl na podporu svých žalobních tvrzení. S těmito námitkami a návrhy důkazů se městský soud dostatečně vypořádal a jsou obsahem odůvodnění napadeného rozsudku.

Námitkami žalobce směřujícími proti rozhodnutí o přiznání částečného a plného invalidního důchodu, které byly vesměs obsahem předmětné žádosti o provedení přepočtu důchodu, se městský soud z důvodu zmeškání lhůty pro podání žaloby oprávněně nezabýval. Pokud městský soud navíc upozornil na skutečnost, že započítání celého roku 1975 do doby pojištění bylo ve prospěch stěžovatele, nemýlil se, ačkoliv se nejednalo o žalobní bod uplatněný stěžovatelem ve lhůtě pro podání žaloby.

Stěžovatel dále poukazoval na procesní zvýhodnění žalované, neboť první jednání u městského soudu bylo nařízeno až dne 27. 10. 2006, aniž by došlo k vyjádření žalované k podané žalobě, zástupce žalované se dostavil nepřipraven, po vyzvání soudem k předložení důkazů k žalobě tak byl žalovaná zvýhodněna, neboť mohla své vyjádření při znalosti důkazů stěžovatele modifikovat.

Nejvyšší správní soud uvádí, že vyjádření se k žalobě je základní obranou žalovaného proti podané žalobě. Komunikaci soudu s účastníky po podání žaloby proti rozhodnutí správního orgánu upravuje zejména § 74 odst. 1 s. ř. s., podle něhož předseda senátu doručí žalobu žalovanému do vlastních rukou a doručí ji těm osobám zúčastněným na řízení, jejichž okruh je ze žaloby zřejmý. Současně uloží žalovanému, aby nejdéle ve dvouměsíční lhůtě předložil správní spisy a své vyjádření k žalobě. Došlé vyjádření doručí žalobci a osobám zúčastněným na řízení; přitom může žalobci uložit, aby podal repliku. Tak postupoval městský soud i v projednávané věci, když neúspěšně vyzýval žalovanou k podání vyjádření k žalobě již před nařízením soudního jednání. Při soudním jednání dne 27. 10. 2006 nebyl stěžovatel vyzýván k doložení svých žalobních tvrzení důkazy, jak tvrdí v kasační stížnosti. V dané souvislosti je však třeba připomenout, že stěžovatel byl již v žalobě povinen tvrdit z jakých skutkových a právních důvodů považuje napadené rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné a jaké důkazy navrhuje k prokázání svých tvrzení provést. Stěžovatelem i žalovaným bylo při soudním jednání navrhuto a městským soudem žalované opětovně uloženo, aby žalovaná podala vyjádření k žalobě. Toto vyjádření bylo poté zástupci stěžovatele dne 6. 2. 2007 doručeno. Ačkoliv se tak stalo až po nařízení jednání, nemohlo dojít ke zkrácení procesních práv stěžovatele a byla zachována rovnost zbraní, neboť žalobce byl seznámen s každým důkazem nebo stanoviskem, jejichž účelem je ovlivnit rozhodování soudu a měl možnost se k nim vyjádřit.

Vzhledem k povaze stěžovatelových námitek Nejvyšší správní soud k tomu navíc dodává, že ještě před případným soudním řízením, tedy před podáním žaloby, mají pojištěnci možnost zjistit, jakým způsobem bylo postupováno v rozhodnutí o dávce. Podle § 89 odst. 3 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, požádá-li oprávněný před uplynutím lhůty k podání žaloby o sdělení podkladů pro výpočet důchodu, počíná běžet nová lhůta k podání žaloby ode dne, kdy mu byly tyto podklady doručeny.

K pouze obecnému tvrzení o možné neobjektivitě soudkyně městského soudu, které stěžovatel dovozoval z kontaktu zástupců žalované se soudkyní po skončení soudního jednání, Nejvyšší správní soud poznamenává, že podle § 8 odst. 5 s. ř. s. účastník nebo osoba zúčastněná na řízení může namítnout podjatost soudce, soudní osoby, tlumočníka nebo znalce. Námitku musí uplatnit do jednoho týdne ode dne, kdy se o podjatosti dozvěděl; zjistí-li důvod podjatosti při jednání, musí ji uplatnit při tomto jednání. K později uplatněným námitkám se nepřihlíží. Námitka musí být zdůvodněna a

musí být uvedeny konkrétní skutečnosti, z nichž je dovozována. Žádnou takovou námitku však stěžovatel nevznnesl.

Stěžovatel dále vytýkal městskému soudu, že neprovedl jím navrhovaný přepočít starobního důchodu za pomoci znalce a Ministerstva práce a sociálních věcí podle kvalifikačních katalogů a mzdových tarifů platných v roce 1983 pro výpočet důchodu.

Na tomto místě zdejší soud uvádí, že rozsudek není zatížen vadou řízení spočívající v tom, že městský soud nevyhověl návrhu na vypracování znaleckého posudku k výpočtu výše důchodu. Znalecké posudky jsou totiž důkazními prostředky sloužícími k prokázání skutkového stavu, nikoliv k zodpovězení právních otázek. Skutkový stav ovšem v daném případě sporný nebyl, pro posouzení právních otázek pak platí zásada *iura novit curia*. Městský soud proto nejen nijak nepochybil, pokud si o sporné otázce utvořil úsudek sám, ale jinak ani postupovat nemohl.

Za důvodnou neshledal Nejvyšší správní soud ani námitku stěžovatele, že žádal o přiznání starobního důchodu ode dne 1. 1. 2006, avšak pracovnice žalované mu sdělila, že musí jít do důchodu již od ode dne 25. 12. 2005, toto datum do žádosti vepsala a dala ji přeloženou stěžovateli podepsat.

Podání žádosti o starobní důchod je projevem vůle žadatelů směřujícím k tomu, aby byl důchod přiznán, a uvedením data, od kdy má být dávka přiznána, žadatel vymezuje prakticky zásady výpočtu dávky, neboť den, od něhož žádá, aby byl důchod přiznán, nemusí být totožný se dnem vzniku nároku na takovou dávku. Rozhoduje-li orgán sociálního zabezpečení o žádosti žadatele o dávku důchodového pojištění, je vázán obsahem této žádosti vymezeným svobodným projevem vůle žadatele a nemůže rozhodnout o přiznání důchodového pojištění od jiného data, než žadatel v žádosti uvedl. Jakkoliv stěžovatel zpochybňoval datum přiznání dávky, nedoložil, že by požádal o přiznání důchodu od jiného data, Nejvyšší správní soud tak shodně s městským soudem neshledal pochybení v postupu žalované.

Pokud stěžovatel požadoval přepočít starobního důchodu podle kvalifikačních katalogů a mzdových tarifů platných v roce 1983, nikoliv podle „zfalšovaných“ dat uvedených v dokumentech žalované, Nejvyšší správní soud se ztotožňuje se závěry městského soudu, že stěžovatel nedoložil žádné důkazy, kterými by podpořil své domněnky o tom, že dosahoval vyšších příjmů, než je uvedeno v jeho osobním listu důchodového pojištění.

Dle stěžovatele městský soud ve svém rozhodnutí nesprávně spojil uznané počty let pojištění, které se však týkají rozhodnutí o plném invalidním důchodu a rozhodnutí o starobním důchodu. Podobnému závěru lze přisvědčit, k námitce stěžovatele obsažené v žalobě, že mu žalovaná přiznala v rozhodnutí o plném invalidním důchodu 40 odpracovaných let, ačkoli v rozhodnutí o částečném invalidním důchodu uvedla 42 odpracovaných let, městský soud vyslovil, že procentní výměra ke vzniku nároku na starobní důchod byla vypočtena za 43 roků pojištění a žalobcovo tvrzení o započtení 40 odpracovaných let při stanovení výše starobního důchodu nemá v oporu v napadeném rozhodnutí. Ačkoliv žalobce v žalobě tvrzení o započtení 40 let u starobního důchodu

nikterak nepřednesl, je dopad této námitky omezený, neboť rozsah kasační stížnosti vymezil stěžovatel toliko ve vztahu k výroku rozsudku, jímž byla zamítnuta žaloba žalobce proti napadenému rozhodnutí ze dne 28. 11. 2005, č. X, kterým byl stěžovateli přiznán starobní důchod.

Nejvyšší správní soud se neztotožňuje s dalšími námitkami stěžovatele, kterými zpochybňoval správnost výpočtu starobního důchodu, neboť výše starobního důchodu stěžovatele byla vypočtena v souladu se zákonem. Žalovaná provedla dva výpočty starobního důchodu, a to podle zákona č. 100/1988 Sb., o sociálním zabezpečení, a podle zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, a po provedení srovnávacího výpočtu vyšší z nich žalobci přiznala.

Co se týče namítaných rozporů v údajích týkajících se roku 1984 v evidenčním listu důchodového pojištění podepsaným stěžovatelem obsaženým v dávkovém spise stěžovatele, kde je uvedeno odpracovaných 31 dnů a 31 dnů pracovní neschopnosti a žádný hrubý výdělek, a v evidenčním listu předloženým stěžovatelem při soudním jednání, kde se uvádí započtených 27 dnů a 27 dnů pracovní neschopnosti bez uvedení hrubého výdělku, nemá tato námitka vliv na relevanci údajů o získaných dobách pojištění stěžovatele. Žalovaná nikterak nepochybila, pokud při posuzování doby pojištění vycházela z evidenčního listu předloženého zaměstnavatelem stěžovatele, tj. P. s. P.

Evidenční list je dále dle stěžovatele v rozporu se skutečností, že v rozhodnutí žalované ze dne 10. 4. 1986, č.j. X, kterým byl žalobci přiznán ode dne 10. 4. 1985 invalidní důchod, je uvedeno, že stěžovatel pobíral do dne 10. 4. 1985 nemocenské dávky a tudíž byl dle jeho mínění účasten v pracovním procesu až do 10. 4. 1985, a proto nemůže být tato doba nahlížena jako náhradní doba pojištění a tedy při výpočtu starobního důchodu započítána pouze z 80 %.

Stěžovateli byl rozhodnutím žalované ze dne 25. 4. 1984 č.j. X přiznán ode dne 28. 2. 1984 částečný invalidní důchod. K tomu nutno uvést, že zákon o důchodovém pojištění č. 155/1995 Sb. neobsahuje ustanovení, podle něhož by byli (bez dalšího) poživatelé částečného invalidního důchodu účastni pojištění. Podle ustanovení § 5 odst. 1 písm. e) jsou účastni pojištění jen poživatelé plného invalidního důchodu, a to za podmínek v tomto zákoně uvedených. Předchozí zákonné úpravy, dané zákonem č. 121/1975 Sb. a zejména pak zákonem č. 100/1988 Sb., o sociálním zabezpečení, dobu pobírání částečného invalidního důchodu pokládaly za náhradní dobu zaměstnání, trvalo-li toto zaměstnání alespoň jeden rok, avšak jen tu dobu pobírání částečného invalidního důchodu, po kterou byl vyplácen příspěvek před umístěním do zaměstnání, a to nejdříve od 1. 1. 1957. Tutéž úpravu měl i předchozí zákon o sociálním zabezpečení. Stěžovatel v projednávané věci neuvádí, že by takovou podmínku (vyplácení příspěvku před umístěním do zaměstnání) splňoval, a z dávkového spisu důchodového zabezpečení žádná taková skutečnost nevyplývá. V tuto dobu stěžovatel při pobírání částečného invalidního důchodu nebyl zaměstnán. Ve svém důsledku to znamená, že ani doba pobírání částečného invalidního důchodu do data účinnosti zákona č. 155/1995 Sb. mu jako náhradní doba pojištění hodnocena být neměla a žalovaná ji tak započítla ku prospěchu stěžovatele.

Nejvyšší správní soud dospěl ze všech shora uvedených důvodů k závěru, že rozsudek Městského soudu v Praze byl vydán v souladu se zákonem; důvod kasační

stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a), b), d) s. ř. s. tedy není dán. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 a 2 s. ř. s., neboť neúspěšnému žalobci náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalované v dané věci náhradu nákladů řízení podle zákona nelze přiznat. Stěžovateli byla usnesením Městského soudu v Praze ze dne 15. 6. 2007, č.j. 4 Cad 1/2006 - 65, pro řízení o kasační stížnosti ustanovena zástupkyně - advokátka. V takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování podle § 35 odst. 8 s. ř. s. použitého podle § 120 s. ř. s. stát. Nejvyšší správní soud určil odměnu advokátky podle § 7 a § 9 odst. 3 písm. f) ve spojení s § 9 odst. 2 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“) na základě provedeného úkonu právní služby podle § 11 odst. 1 písm. b) advokátního tarifu částkou 500 Kč za jeden úkon právní služby po 500 Kč spočívající v první poradě s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení. Nejvyšší správní soud dále přiznal 1 x 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Celková odměna zástupkyně stěžovatele činí 800 Kč. Tato částka jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. října 2008

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu